

1

Het was een gewone donderdag toen Allie Macdonald haar tas en zonnebril pakte, haar camera om haar nek hing en via Love Heart Lane op weg ging naar haar vriend Rory. Ze had een huppeltje in haar pas en was in een opperbeste stemming; de zon scheen, en met het vooruitzicht van een zeldzame vrije avond van de pub waarin ze werkte, zou ze optimaal van haar avond genieten.

‘Hé,’ riep ze zwaaiend naar Rory die op haar af liep.

Terwijl ze haar hoofd schuin hield, nam ze hem dromerig van top tot teen op. Rory had een perfect symmetrisch gezicht en zijn ogen stonden zacht. Met de zon op zijn gezicht vond Allie hem nog knapper dan normaal. Elke keer dat ze naar Rory keek, voelde ze weer vlinders in haar buik. Ze wist gewoon zeker dat ze met deze man oud wilde worden en was stapelgek op hem.

Zodra Rory Allie zag, verscheen er een grote glimlach op zijn gezicht.

Ze bleef staan en richtte de lens van haar camera op hem...
klik... klik...

Rory lachte. ‘Jij en die camera van je,’ grapte hij terwijl hij poseerde.

‘Niet slecht,’ plaagde ze en ze legde haar hand om de zoeker tegen het zonlicht en bladerde door de foto’s. ‘Je zou echt model moeten worden.’

Rory rolde met zijn ogen. ‘Denk je niet dat je een heel klein beetje bevooroordeeld bent?’

‘Misschien een ietsepietsie,’ zei Allie terwijl ze haar duim en wijsvinger vlak bij elkaar hield en vervolgens op haar tenen ging staan om hem te kussen.

‘Je bent in een goede bui,’ merkte Rory op. Hij pakte haar hand vast en ze gingen op weg.

‘Klopt. Het leven is goed, en het is natuurlijk een speciale dag,’ zei Allie. Ze streek over Rory’s goudkleurige stoppels en wachtte tot het kwartje viel.

‘Huh? Een speciale dag – heb ik iets gemist?’ vroeg hij en hij deed alsof hij heel diep nadacht.

Ze bleef staan. De zon ving zijn ogen terwijl ze hem vragend aankeek. ‘Plaag me niet zo!’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog, maar tot Allie’s opluchting veranderde zijn gezichtsuitdrukking en gniffelde hij.

‘Rory! We zijn zoveel maanden bij elkaar,’ riep Allie uit.

‘Vandaag precies achttien maanden,’ antwoordde hij.

‘Weet je nog de eerste keer dat je me mee uit vroeg?’ vroeg Allie, die zich de stress van die ochtend nog goed kon herinneren. Met haar trouwe labradoedel Nell was ze al vroeg op pad gegaan voor een wandeling over de bergpas. Ze wilde foto’s maken van de met heide begroeide dalen. Maar toen had Nell besloten achter een vogeltje aan te jagen, over de rand van de steile rotsen, waarbij ze een flink eind naar beneden was gevallen. Allie had nog nooit zo hard gerend; bloednerveus strompelde ze over het oneffen terrein, en toen ze bij Nell aankwam, bleek ze bewusteloos te zijn en een fikse snee in haar zij te hebben.

‘Boven de operatietafel,’ zei Rory met een grijns.

Allie was als achtjarige in het dorp Heartcross komen wonen. Na veel omzwervingen hadden haar ouders zich uiteindelijk als uitbaters in de Grouse & Haggis-pub gesetteld. Hoewel Allie Rory al sinds de basisschool kende en ze vrienden waren

geworden, was ze pas echt in hem geïnteresseerd geraakt toen hij van de universiteit terugkeerde. Hij was de knappe jonge dierenarts, mooi vanbuiten en vanbinnen. Allie had zich onmiddellijk tot hem aangetrokken gevoeld en wist zeker dat ze niet de enige was.

Ze had hem dynamisch en vakbekwaam aan het werk gezien met Nell en was er gerust op geweest dat haar hondje in de beste handen was. De verandering van de sullige slungelachtige jongen die hij ooit in de klas was geweest naar de knappe professional waarin hij was getransformeerd, had haar versteld doen staan.

‘Het leek wel een plaats delict! Jij in je operatiekleding, onder het bloed, maar je redde Nells leven... Mijn held!’

Ondanks de zwarte mascaratanen die over haar wangen gleden, had Rory daar in zijn behandelkamer de moed verzameld om Allie mee uit te vragen.

‘Maar ik heb nog wel een appeltje met je te schillen wat die dag betreft. Ik kreeg niet eens korting van je,’ plaagde Allie terwijl ze speels een klap op zijn arm gaf.

‘Ik moet toch ook een boterham verdienen – maar je had wel een date met de meest begerenswaardige dierenarts van Heartcross.’

‘Jij bent de enige dierenarts in Heartcross, op je vader na, natuurlijk... Waar denk je dat het vanavond over gaat?’ vroeg Allie. Het was ongebruikelijk dat Rory’s ouders hun zo kort van tevoren vroegen naar hun huis te komen.

Rory had zijn telefoontje vlak na vier uur gekregen, direct na de middagoperaties, terwijl Allie net voor drieën was gebeld. Niets wees erop dat er iets mis was, behalve de plotselinge urgentie van de uitnodiging, waarover ze beiden verbaasd waren.

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde Rory terwijl hij op zijn horloge keek. ‘En er is maar één manier om erachter te komen!’

Het was een opwaartse wandeling over de brink naar het gezellige drie slaapkamers tellende huis van Rory's ouders aan het einde van High Street. Alana en Stuart woonden er al sinds hun trouwen en hadden een spectaculair uitzicht over de glooiende heuvels en Heartcross Mountain. Allie en Rory hielden even een adempauze bij het houten hek rond de idyllische vijver met een paar vette eenden in het pittoreske dorpje Heartcross. Allie richtte haar camera op het water... *klik... klik...*

Ze keken naar de kinderen die lachend over de uitgesleten gravelpaden renden, terwijl hun moeders op picknickkleden zaten te kletsen onder de overvloedige groene bladerpracht van de wilgen. Er stond vandaag geen briesje; het was heerlijk weer, en de vroege avondzon hing hoog in de lucht.

Allie riep naar Hamish en Julia, die gekleurde vlaggetjes ophingen tussen de spijlen aan de overkant van de brink. Het was een druk weekend voor de dorpsbewoners van Heartcross: ze hielden hun jaarlijkse zomermarkt, waarvoor het hele dorp uitliep.

'Je bent er echt goed in,' zei Rory terwijl hij naar de camera knikte en vervolgens over het park uitkeek.

Allie was altijd al in fotografie geïnteresseerd. Op school was zij het brein geweest achter de naschoolse fotografieclub en ze had haar camera altijd bij de hand. Sinds kort fotografeerde ze lokale evenementen, en tot haar verbazing had de plaatselijke krant haar foto's bij hun artikelen geplaatst. Voor Allies recentste verjaardag had Rory haar een abonnement op een nationaal fotografiemagazine gegeven. Ze vond het het mooiste, attentste cadeau dat ze ooit had gekregen. Elke maand keek ze uit naar het moment waarop het tijdschrift op de deurmat viel.

'Het stelt weinig voor. Je hoeft alleen maar te richten en te drukken,' zei Allie opgewekt terwijl ze erop los klikte.

Rory bekeek de foto's door de zoeker. 'Ze zijn fantastisch,' zei

hij terwijl hij vol respect naar haar keek. ‘Heb je nog nagedacht over de oprichting van een fotografieclub?’

De laatste tijd dacht Allie er vaak over na, maar de vroege ochtend- en late avonddiensten in de pub waren zeer vermoeiend en ze had nauwelijks vrije tijd.

‘We zullen zien,’ mijmerde ze.

Rory keek naar de concentratie op Allie’s gezicht terwijl ze aan de lens op haar nieuwste Nikon draaide, waarna ze een beetje naar hem toe leunde en zachter ging praten, ook al was er niemand in de buurt. ‘Een van je ouders zal toch niet ziek zijn?’ vroeg ze met een ongemakkelijk gevoel. Het was het eerste wat ze na het telefoontje had gedacht.

Rory’s wenkbrauwen schoten omhoog en hij keek Allie van opzij aan. ‘Hoe kom je daar zo bij?’ vroeg hij. ‘Ik geloof niet dat ik op zo’n donderslag ben voorbereid.’

Allie voelde zich onmiddellijk een beetje schuldig en glimlachte. Ze had Rory niet ongerust willen maken. ‘Of misschien gaat je vader eindelijk aankondigen dat hij met pensioen gaat. Dat zal een grote opluchting voor je zijn. Ik weet dat je zijn ouderwetse manieren soms verstikkend vindt.’

‘Soms?’ Rory rolde met zijn ogen. Hij vond het lastig om elke dag met zijn vader te werken.

Rory was zo’n uniek kind geweest dat altijd al wist wat hij later wilde worden, in tegenstelling tot Allie, die toevallig achter de bar was geëindigd. Nadat ze vanwege personeelstekort een avondje in de pub van haar ouders had geholpen, was ze er blijven hangen. In Rory’s beleving had ze de laatste tijd alle motivatie verloren om een andere baan te zoeken.

Rory was daarentegen een toegewijde student geweest. Voor de universiteit had hij het slaperige Heartcross verruild voor het bruisende Londen. Uiteindelijk was hij cum laude en met grote plannen afgestudeerd. Hij wilde reizen, een verschil ma-

ken en zijn stempel op de wereld drukken. Tijdens zijn stage in een dierentuin was hij gefascineerd geraakt door bedreigde wilde dieren. Vol overgave had hij campagne gevoerd om geld in te zamelen voor wildreservaten die kwetsbare dieren uit ontstellende omstandigheden redden, situaties waarin ze werden opgesloten, uitgebuit of mishandeld. Hij was vastbesloten geweest om te helpen, maar was uiteindelijk door zijn vader teruggelokt naar Heartcross met de belofte dat hij op een dag partner zou worden in de dierenartspraktijk. Stuart had beloofd dat ze als gelijkwaardige partners zouden samenwerken, maar in Rory's ogen was dat beslist niet het geval. Stuart bezat nog steeds de meeste aandelen en zijn besluit was altijd doorslaggevend. Maar Rory had zelf ook ideeën en dromen. Hij wilde de praktijk uitbreiden, een gloednieuwe operatiekamer bouwen met de nieuwste apparatuur en technische snufjes, en ook een dierenkliniek. Hij wilde dat dierenartsenpraktijk Scott & Zoon in de wijde omtrek van het kleine landelijke dorp Heartcross een begrip zou worden. Maar Stuart had het voorstel afgewezen; hij zag het nut niet in van uitbreiden en een groter bedrijf worden.

‘Luister, zoon, dit is een familiebedrijf. Klanten kennen je naam, weten wie je bent... Het is dat persoonlijke dat het hem doet. Als je er buitenstaanders bij haalt, gaat dat allemaal verloren en wordt het een zootje. Klanten verwachten jou of mij te zien, niet iemand anders.’

Hoewel Rory eeuwig dankbaar was dat hij van een carrière verzekerd was, hadden zijn vaders werkmethoden een frustrerende uitwerking op hem. Stuart was heel traditioneel, en elke keer dat Rory ook maar een minuscule verandering aan de praktijk voorstelde, wees hij die rigoureuus af.

‘Het is toch niet te geloven dat we in deze tijd nog steeds geen computer hebben om afspraken in te boeken?’ zei Rory terwijl

hij een wenkbrauw optrok en licht zijn hoofd schudde.

Allie gniffelde. Ze trok hem tegen zich aan en liet haar hoofd op zijn schouder rusten. Ze kende dit gesprek uit het hoofd; Rory had al zo vaak zijn frustraties bij haar geuit. Zijn moeder Alana kon niet met computers overweg, en als receptioniste van het familiebedrijf had ze de pas aangeschafte pc al binnen een paar uur afgeschreven. ‘Het enige wat we nodig hebben, is een agenda en een pen. De oude manier is de beste,’ had ze vol overtuiging gezegd en daar week ze niet van af.

Rory was het niet met haar eens geweest. Elke keer dat hij een afspraak wilde maken of wilde kijken wie zijn volgende klant was, moest hij zijn moeder bellen.

‘Maar...’ zei Rory aarzelend.

‘Maar wat?’

‘De laatste tijd... Ik dacht dat ik het misschien verkeerd gezien had, maar mijn moeders administratie is een puinhoop. E-mails zijn verwijderd of niet beantwoord, afspraken in de agenda vergeten. Ik had er bijna iets van gezegd, maar... En dan is daar mijn vader: de laatste maanden lijkt hij nukziger dan normaal,’ zei Rory en hij probeerde halfslachtig te lachen, ‘maar ach, ik loop ook weleens de trap op en vergeet wat ik wilde doen.’ Allie kreeg de indruk dat Rory zijn zorgen aan het vergelijken was en zag een bezorgde uitdrukking in zijn ogen.

‘Misschien moeten we later in een bungalow gaan wonen, dan hoeven we de trap niet op,’ grapte Allie.

‘Klinkt als een goed plan. Kom op,’ zei Rory die het onvermijdelijke niet langer kon uitstellen. ‘Dan gaan we kijken wat er aan de hand is.’

Genietend van het zonlicht pakte Allie Rory’s hand vast en samen wandelden ze naar het huis van zijn ouders. Daar aangekomen duwde Rory het hek naar de tuin open.

‘Wat ziet alles er prachtig uit!’ riep Allie. Stuart was in zijn vrije tijd een enthousiaste tuinier en de voortuin was schitterend, zo niet indrukwekkend. Geen grassprietje stond verkeerd. Er was heel veel kleur en alle bloembedden stonden in bloei. Allie inhaleerde de rijke geur van de rozen die rond de oude eikenhouten veranda groeiden. ‘Moet je die rozen zien, gewoon magnifiek... zo mooi,’ zei ze. Ze zou ooit zelf graag in zo’n bijzonder huis wonen.

Enkele seconden later verscheen Alana aan de zijkant van het huis met een grote glimlach op haar gezicht. ‘Ik dacht al dat ik het hek hoorde.’ Ze richtte zich eerst op Rory en trok zijn polokraag recht, waarna ze Allie een stevige knuffel gaf.

‘Kom,’ zei Alana met een gebaar, nadat ze Allie had losgelaten en een zachte kus op haar wang had gedrukt. ‘Met dit fantastische weer zitten we in de tuin.’

‘Ze is goedgehumid,’ fluisterde Allie tegen Rory. Misschien hadden ze zich druk gemaakt om niks. Alana zag er gelukkig en ontspannen uit. Wellicht was het verzoek om langs te komen gewoon een uitnodiging voor het eten geweest.

Nadat Rory en Allie Alana langs de zijkant van het huis over het knerpende grindpad waren gevolgd, bleek er een uitgebreide high tea voor hen klaar te staan.

‘Dat ziet er chic uit,’ zei Rory terwijl hij naar de tafel keek die met het mooiste porseleinen theeservies van zijn ouders was gedekt. De gebloemde bordjes lagen vol met fijngesneden minisandwiches, scones met slagroom en aardbeienjam, zoete koffiebroodjes en gebakjes die er verrukkelijk uitzagen.

Stuart keek op van onder zijn hoed met brede rand. Zijn bril balanceerde op de brug van zijn neus, een krant in de hand. ‘Ik ben aan het werk zoals het een goede baas betaamt,’ grapte hij terwijl hij de krant opvouwde en op de tafel legde. ‘Hoe is het met jullie?’ vroeg hij terwijl hij opstond, Allie een kus op de

wang gaf en Rory op zijn schouder sloeg.

‘Heel goed. Wat is het hier heerlijk. Het is eindelijk zomer in Heartcross,’ zei Allie die een stoel naar achteren trok en tegenover Stuart ging zitten.

‘Tets te drinken? Er is thee in de theepot, ik heb zelfgemaakte limonade of er is een fles wijn open,’ bood Alana aan.

‘Wijn, graag,’ antwoordde Allie die naar Rory keek die stiekem een sandwich van het bord gapte. Het ontging Alana niet.

‘Hé,’ zei ze terwijl ze voor de grap op zijn arm sloeg, waarna ze de bordjes uitdeelde.

‘Hoe was het vanmiddag op de zaak?’ begon Stuart een gesprek met zijn zoon.

Het was een lange middag geweest voor Rory. ‘De alledaagse routine, voornamelijk huisdieren die vanwege de hitte niet willen eten en de labrador van mevrouw Green moet op dieet. God mag weten wat ze hem voert.’

Stuart staarde zijn zoon aan met een blik die zei dat hij niet zo ondankbaar moest zijn. ‘Diezelfde alledaagse routine is een praktijk die door de jaren heen vanuit het niets is opgebouwd. Die huisdiereneigenaren vertrouwen ons, verlaten zich op ons, en dat is een eer aangezien de meeste dierenliefhebbers meer van dieren houden dan van mensen.’

Rory had het riedeltje al talloze malen gehoord.

Allie voelde ineens lichte spanning in de lucht en keek van Rory naar zijn vader. Ze begreep Rory’s frustraties wel en was er al langer van overtuigd dat Stuart zijn pensioen uitstelde omdat hij de praktijk gewoon niet kon loslaten en alles bij het oude wilde laten.

‘En wat heb jij met je vrije middag gedaan, Alana?’ vroeg ze terwijl ze dankbaar een glas wijn van haar aannam en hoopte dat de verandering van gespreksonderwerp de sfeer zou verlichten.

‘Ik ben naar de stad geweest, en je raadt nooit wie ik daar tegenkwam,’ zei Alana enthousiast terwijl ze direct naar Rory keek, die alleen zijn schouders ophaalde.

‘Clare – Clare Wilson – nou ja, niet Clare zelf, maar haar moeder.’

Rory ging rechtop zitten. ‘Dat meen je niet! Wat doet Fiona hier?’

‘Bij iemand op bezoek of zo. Ik moest twee keer kijken toen ik haar in het warenhuis in de rij zag staan... Je krijgt de hartelijke groeten, en ze heeft me alles over Clare verteld. O, Rory, ze doet het hartstikke goed.’

Clare Wilson was Rory’s ex-vriendin van de universiteit en eigenlijk alles aan haar was perfect. Allie wist dit omdat het niet de eerste keer was dat Alana over haar begon. Ze had zichzelf ingeprent dat Clare totaal geen bedreiging voor haar of haar relatie met Rory was, maar toch had ze haar nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en haar op Facebook en Instagram opgezocht. Zelfs Allie moest toegeven dat Clare een natuurlijke schoonheid was. Haar lange blonde warrige lokken kwamen net voorbij haar schouders, haar huid was puntgaaf en haar doordringende blauwe ogen waren betoverend. De afgelopen twaalf maanden was Clare op plaatsen geweest waar Allie zelfs nog nooit van had gehoord. Alles wat ze deed was een succes, en in eerste instantie moest Allie toegeven dat ze iets van jaloezie voelde; de plekken die Clare had bezocht, het liefdadigheidswerk dat ze had gedaan, hoe fantastisch ze eruitzag. Allie had zich vaak afgevraagd of ze niet te weinig met haar eigen leven had gedaan.

Voor zover Allie wist had Rory ruim drie jaar een relatie met Clare gehad. Toen hij besloot om voorgoed naar Heartcross terug te keren, had ze de relatie beëindigd.

‘Die is vast in haar eentje de wereld aan het redden!’ grapte Rory.

‘Wel grappig, hè...’

‘Wat is grappig?’ onderbrak Rory haar.

‘Dat Clare een paar dagen geleden naar Afrika is vertrokken. Jij was altijd degene die het over reizen had.’

‘Wauw! Afrika! Dat is ongelooflijk,’ riep Rory, die behoorlijk onder de indruk leek. ‘Clare is altijd een doorzetter geweest.’

‘Ze schijnt als rondreizende dierenarts te werken. Het klonk fantastisch zoals Fiona over haar werk praatte, al hou ik het zelf liever bij huiskatten. Ik moet er niet aan denken dat er een leeuw aan de andere kant van de balie zit,’ zei Alana gniffelend. ‘Heb je ooit overwogen te gaan reizen, Allie?’

Het was een onschuldige vraag van Alana, maar Allie's gedachten flitsten onmiddellijk terug naar haar eigen jeugd. Toen ze jonger was, waren haar ouders vaak verhuisd, op zoek naar werk, en Allie herinnerde zich dat ze regelmatig krap bij kas zaten, waardoor ze het als gezin heel moeilijk hadden. Het leek alsof Allie, zodra ze op een nieuwe school vriendinnen begon te maken, een paar seconden later weer werd meegetroond naar de volgende bestemming. Terwijl haar ouders hoopten op een beter leven, had zij het gevoel nergens thuis te horen en kon ze weer helemaal opnieuw beginnen. Ze was eeuwig dankbaar geweest toen ze in Heartcross hun permanente basis hadden gevonden en ging liever niet meer ver van huis.

Terwijl Allie haar hoofd schudde en een slokje wijn nam, gaf Alana de sandwiches door. ‘Geniet ervan nu ze nog vers zijn.’

Nog steeds aan haar vroege jeugd terugdenkend beseft Allie dat ze zich niet kon voorstellen dat ze ooit uit Heartcross zou weggaan. Alles wat ze nodig had, was hier: haar ouders, Rory, haar werk.

Door de jaren heen had Allie wel talloze films gezien over de bruisende steden New York, Londen en Tokio, waar de lucht tussen de gigantische wolkenkrabbers verdween en het

wemelde van het verkeer. Hoewel het er allemaal glamoureuus en opwindend had uitgezien, had het leven haar daar te hec-tisch geleken. Ze hield van het trage tempo van het leven in de Schotse Hooglanden, omgeven door spectaculair uitzicht op de bergen. Allie wist dat ze er nooit genoeg van zou krijgen.

‘En wat heb jij vanmiddag verder nog gedaan, Stuart, behal-ve in de tuin werken? Ben je nog naar de stad geweest?’ vroeg Allie.

Stilte.

De subtiele blik die Stuart en Alana uitwisselden ontging Allie en Rory niet.

‘Oké, wat is er aan de hand?’ vroeg Rory die zijn sandwich teruglegde op zijn bord. ‘Is er iets mis?’ Rory leunde naar voren, liet één arm op de tafel rusten en de andere op Allie’s knie. Mis-schien was een van hen wel ziek, dacht Allie, maar Alana leek ineens op te bloeien. Er verscheen een grote glimlach om haar mond, en Allie zag dat Rory’s schouders zich iets ontspanden.

Alana sloeg haar armen over elkaar en leunde op de tafel, waarna ze naar Stuart knikte om hem het woord te geven.

‘Aan die glimlach te zien is het goed nieuws,’ zei Allie terwijl ze met een opgetrokken wenkbrauw naar Rory keek.

‘We zijn vanmiddag naar de notaris geweest,’ verkondigde Alana. Ze hield haar hoofd schuin en glimlachte breed. ‘Toe dan, Stuart. Vertel hun het goede nieuws.’

Stuart schraapte zijn keel; alle ogen waren op hem gericht. ‘Alles is helemaal prima, uitstekend zelfs.’

Rory, die ongeduldig begon te worden, maakte een rond-draaiende beweging met zijn hand, om aan te geven dat zijn vader sneller ter zake moest komen.

‘Wat je vader probeert te zeggen is... dat we het huis te koop gaan zetten.’

Geschokt keek Rory naar Allie. Deze onthulling had hij niet

zien aankomen. Terwijl hij zich weer tot zijn ouders richtte, zei hij: ‘Dat menen jullie niet. Dit huis verkopen? Waarom in vredesnaam? En de praktijk dan?’

Dit huis was Rory’s ouderlijk huis. Dit was waar ze thuis hoorden. Hij kon zich niet voorstellen dat ze ooit ergens anders zouden wonen of dat hier andere mensen in zouden trekken.

‘Niet dit huis!’ riep Alana gniffelend uit.

Rory schudde zijn hoofd. ‘Ik snap het niet. Welk huis dan?’

Allie zei niets, maar hield Rory’s hand op haar knie nog steviger vast. In tegenstelling tot Rory had zij al geraden wat hierna zou komen.

‘Het rijtjeshuis aan Love Heart Lane.’

Allie wachtte en keek naar Rory. Ze wist dat hij deze onthulling niet had verwacht, want hij ademde niet scherp in en knipperde alleen ritmisch met zijn ogen, waarna het kwartje viel. Hij dronk zijn glas leeg en keek naar de gezichten die op hem gericht waren. Zijn gezicht stond totaal verbijsterd. ‘Sorry’ – hij bleef even stil – ‘sorry, ik zou toch zweren dat je zei dat jullie mijn huis gingen verkopen,’ verklaarde hij op ongeruste toon, terwijl er een misselijk gevoel door zijn lichaam trok.

Alana vulde haar glas wijn bij en daarna dat van Allie.

‘En ik begrijp niet waarom jullie lachen om het feit dat jullie me dakloos maken.’ Rory liet zich terugzakken in zijn stoel en keek van zijn moeder naar zijn vader, wachtend op antwoorden. Wat bezielde zijn ouders? Rory woonde al sinds zijn afstuderen als dierenarts in het witte rijtjeshuis aan Love Heart Lane, omdat hij het lastig vond om na zijn onafhankelijke leven aan de universiteit weer thuis te komen wonen. Het pand was eigendom van zijn ouders, en hij wist dat hij het goed voor elkaar had dat hij geen hypotheek of huur hoefde te betalen, hoewel hij dat wel had aangeboden.

‘Waar moet ik dan heen? Ik trek niet weer bij jullie in – op

mijn leeftijd zou dat belachelijk zijn.’ Rory gooide zijn handen in de lucht. ‘Als het huis te koop wordt gezet, is er een heel eenvoudige oplossing: dan koop ik het,’ zei Rory, tevreden over zijn besluit. ‘Dat doe ik dan. Waarom maak ik me er eigenlijk druk om? Ik koop het rechtstreeks van jullie... dat scheelt ook weer makelaarskosten. Een win-winsituatie. Ik wil mijn huis niet kwijt.’ Rory was vastbesloten.

‘Doe niet zo mal, je wilt toch niet onnodig een hypotheek om je nek hebben hangen?’ zei Alana. Haar stem klonk uitgelaten.

‘Natuurlijk wel,’ voerde Rory aan. ‘Ik heb een goed salaris, de praktijk loopt goed... en ik ben er gelukkig; het is mijn thuis.’

‘Helaas is het huis kopen de komende twaalf maanden geen optie,’ onderbrak Stuart hem.

‘Hoezo?’ drong Rory aan, zijn stem gespannen.

‘Omdat we het gaan verhuren.’

Geschokt keek Allie naar Rory, wiens wangen vuurrood werden. Dit had zelfs zij niet verwacht.

‘Wat? Waarom in vredesnaam?’ vroeg hij terwijl hij vol ongelooft zijn hoofd schudde.

‘Het is geen slecht nieuws – als je ons laat uitpraten. We hebben een eenjarige huurovereenkomst getekend met een man die Flynn Carter heet,’ verkondigde Stuart.

Rory blies zijn adem uit. Hij kon zijn oren niet geloven.

Stuart ging verder. ‘Hij is projectontwikkelaar met interesse in deze omgeving vanwege het toenemende toerisme, of iets in die trant.’

Rory schudde weer ongelovig zijn hoofd terwijl hij naar Allie keek en toen weer naar zijn vader. ‘Het contract is al getekend? Zonder het eerst met mij te bespreken? En wanneer waren jullie van plan me op straat te zetten?’

‘Per de eerste van de maand.’

‘Niet te geloven... Geweldig, echt geweldig.’

Allie legde haar hand op Rory’s arm om hem te kalmeren, maar ook zij voelde zich verward. Ze wist dat Stuart en Alana eerlijke mensen waren en begreep niet waarom ze dit deden. Daar moest toch een reden voor zijn? Maar ze kon er de vinger niet op leggen. Ze probeerde Rory te troosten met een glimlach. ‘Je kunt bij mij intrekken – boven de pub. Pap en mam vinden dat vast niet erg,’ stelde ze hem gerust.

‘Alsof we je op straat zouden zetten,’ zei Alana, die opstond, nog steeds met een glimlach op haar gezicht.

Een verbijsterde Rory en Allie keken Alana na terwijl ze naar binnen liep en terugkwam met een bruine envelop. Ze ging weer zitten en schoof de envelop naar hen toe.

‘Wees gerust. Je vader en ik zijn niet gek geworden... Toe dan, maak maar open,’ moedigde Alana aan.

Rory en Allie keken elkaar even aan voordat Allie de envelop pakte en openmaakte.

Beiden staarden naar het papier. Allie snapte het niet. ‘Eigendoms papieren? Clover Cottage?’ zei ze. Ze liet haar ogen over de gegevens glijden en gaf het papier door aan Rory. ‘Dit is James Kerrs huis, toch?’ vroeg ze verbluft.

‘Dat klopt – en je zult het niet geloven, maar James heeft het per testament aan mij nagelaten,’ zei Stuart, die zichzelf een biertje inschonk en een slok nam.

‘Wauw!’ riep Allie uit. ‘Ik wou dat iemand mij een huis naliet.’

‘Nou,’ zei Alana aarzelend. ‘In zekere zin gaat dat ook gebeuren, behalve dat we nog niet dood zijn.’ Ze gniffelde.

‘Huh?’ zei Rory terwijl hij naar zijn ouders keek.

‘We denken dat Clover Cottage perfect voor jullie is – voor jullie beiden. Het idee komt eigenlijk van je vader, maar ik vind het ook fantastisch.’ Alana glimlachte naar hen allebei. ‘Allie

is de perfecte schoondochter en we verwelkomen haar graag in onze familie.'

Het duurde een seconde of twee voordat de informatie tot Allie doordrong, maar toen gilte ze en greep Rory's arm vast. Haar handen trilden zichtbaar, en haar lichaam was stijf gespannen, alsof ze onder stroom stond. Ze staaarde weer naar de gegevens op het papier voor zich.

Een huis, hun eigen huis.

Ze was oprecht geschokt. 'O, mijn god, is dit een soort aanzoek? Ik wil heel graag jullie schoondochter zijn.' Allie keek hoopvol naar Rory, terwijl een zwerm vuurvliegjes door haar buik fladderde. 'Rory, we hebben een huis... een prachtig huis... een plek om samen een thuis van te maken.' Ze haalde nauwelijks adem.

Opgewonden las ze hardop voor:

Clover Cottage, onderdeel van landgoed Clover Farm, staat aan de rand van het schilderachtige dorp Heartcross, een vrijstaande woning in volle eigendom.

Moet gemoderniseerd worden. Perceelgrootte circa 2 hectare.

Hoewel de woorden door de lucht vlogen, kon Allie er met haar verstand nog steeds niet bij... Een huis! Zulke dingen overkwamen haar niet; die gebeurden alleen in films. Allie had er altijd van gedroomd om met Rory in zo'n idyllische setting samen te wonen, net zoals Rory's ouders, en dan ook nog hier aan de rand van Heartcross. In haar hoofd had ze het al helemaal ingericht, een nieuwe keuken, rozen rond de eikenhouten veranda en heggen van kamperfoeliestruiken, een haardvuur tijdens de wintermaanden.

'Stuart, Alana,' zei Allie terwijl ze opkeek, 'ik weet niet wat

ik moet zeggen... “Dank jullie wel” lijkt gewoon niet genoeg.’ Allies hoofd tolde. Een huis van haar en Rory samen. Dit was haar droom, lekker elke avond tegen Rory aan kruipen.

‘De tekst is actueel. We waren van plan het pand te verkopen toen Stuart voorstelde het aan jullie te schenken. We weten hoe moeilijk het is om aan een eerste woning te komen en er komen in Heartcross maar weinig woningen vrij.’

Pas op dat moment beseftte Allie dat Rory nog geen woord had gezegd. Toen ze naar hem keek, wist ze meteen dat er iets mis was. Rory leek gepikeerd, alsof hij elk moment in woede kon uitbarsten.

‘Wat is er?’ vroeg ze terwijl ze op haar onderlip beet. Ze had het gevoel dat er iets onheilspellends stond te gebeuren. De sfeer was ineens veranderd.

Rory trok het papier uit Allies hand en schoof het over de tafel.

Verbijsterd en ontzet keek ze toe.

‘Bedankt, maar nee dank je.’ Rory’s ogen waren groot en hij keek niet eens in Allies richting. Hij schoof zijn stoel naar achteren en mompelde: ‘Ik heb ruimte nodig,’ waarna hij uitademde, zijn hand door zijn haar haalde en naar de keuken liep.

‘Rory!’ Een verwarde Allie riep hem na, maar hij keek niet eens achterom. Wat bezielde hem?

‘Het spijt me heel erg,’ verontschuldigde Allie zich snel tegenover Alana en Stuart. Ze stond op en wilde Rory volgen toen Alana een hand op haar arm legde.

‘Ik ga wel,’ drong ze aan, en voordat Allie kon protesteren, was Alana al halverwege de keuken, waar Rory met gekruiste enkels en zijn armen over elkaar tegen het aanrecht leunde. Met een ongemakkelijk gevoel ging Allie weer tegenover Stuart zitten.

Terwijl ze van haar wijn nipte, had Allie het gevoel alsof al haar dromen in duigen waren gevallen. Al haar romantische gevoelens over een leven samen met Rory vervaagden snel. Haar stemming zakte naar mineur.

Alana en Rory's stemmen dwaalden van de keuken de tuin in. Rory was ziedend. 'Hoe durven jullie? Ik bepaal zelf wanneer, waar en met wie ik ga samenwonen. Dit is typisch voor jou en pa, altijd proberen me op het werk onder de duim te houden en me nu met een huis opzadelen. Ik woon prima waar ik nu woon en als ik moet verhuizen, kies ik zelf waarheen. En impliceren dat ik Allie ten huwelijk moet vragen... Misschien wil ik wel helemaal niet met Allie trouwen, misschien wil ik wel helemaal niet met Allie samenwonen. Hebben jullie daar weleens aan gedacht? Wat geeft jullie het recht dit te doen?'

'We probeerden alleen maar te helpen, en vind je niet dat het eens tijd wordt?'

'Dat bepaal ik zelf en ik laat me niet door mijn ouders dwingen. Mijn leven, mijn keuzes.'

'Maar er staan zelden huizen in Heartcross te koop. Clover Cottage is de perfecte gezinswoning voor jullie.'

Allie was lamgeslagen door Rory's woede-uitbarsting. Haar hele wereld was ingestort. Aanvankelijk had ze zich als een kind met kerst gevoeld. Het ene moment het allermooiste cadeau openmaken en het andere teleurgesteld beseffen dat het voor iemand anders was. Ze wist dat haar mascara elk moment kon uitlopen, en het ellendige gevoel in haar buik zorgde ervoor dat ze misselijk werd.

Helaas was Rory nog steeds in een verhitte discussie met zijn moeder verwickeld en had Allie geen gespreksstof meer voor Stuart. 'Sorry, Stuart, neem het me alsjeblieft niet kwalijk,' zei ze. Ze probeerde haar stem vast te houden, maar er klonk ongewild toch ongerustheid in door. 'Ik moet weg.'

Ze stond op; ze wilde hier geen moment langer zijn. Rory's reactie had haar zwaar gekwetst. In een poging haar tranen te verbergen hield ze haar hoofd naar beneden, pakte haar camera en verliet het huis met een terneergeslagen gevoel.

Terwijl ze door het dorp terugliep, stak ze haar handen diep in de zakken van haar jas. Haar humeur bereikte een dieptepunt. Ze bleef even kort staan en keek over de brink. Rory's woorden klonken nog steeds in haar hoofd: 'Misschien wil ik wel helemaal niet met Allie samenwonen.'

Allie was in de war, haar ogen vol tranen. Wat was er net in vredesnaam gebeurd? Met een tollend hoofd liep ze om de vijver heen, langs het hoge ritselende riet, en ging op het bankje onder de grote eikenboom zitten. Ze deed haar best het allemaal te snappen.

Dit zou de ideale start voor hen zijn, een huisje in het dorp waar hun leven zich afspeelde, zonder de financiële last van een hypotheek. Wat haar betrof was dit het beste wat hun had kunnen overkomen. Alana had gelijk: er kwamen zelden huizen vrij, en dit huis zou perfect voor hen zijn. Maar na Rory's reactie was Allie gaan twifelen. De enige logische verklaring voor zijn uitbarsting was dat ze hun relatie helemaal verkeerd had ingeschat. Misschien wilde Rory helemaal niet oud worden met haar.